

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/184/2016
Identifikačné číslo spisu: 8112224264
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8112224264.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Tomášiková 48, zastúpenej Havel, Holásek & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 49, proti žalovanému W., bývajúcemu v T., o zaplatenie 1 163,12 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11 C 387/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. apríla 2015 sp. zn. 20 Co 83/2014, 20 Co 144/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. apríla 2015 sp. zn. 20 Co 83/2014, 20 Co 144/2014 a rozsudok Okresného súdu Prešov zo 6. septembra 2013 č. k. 11 C 387/2012-90 v spojení s doplniacím rozsudkom z 19. februára 2014 č. k. 11 C 387/2012-116 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Prešov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom zo 6. septembra 2013 č. k. 11 C 387/2012-90 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 260,88 eur s úrokmi z omeškania ku dňu 2. mája 2012 vo výške 188,48 eur a od 3. mája 2012 do zaplatenia vo výške 8 % ročne zo sumy 260,88 eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku (902,24 eur s príslušenstvom) žalobu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že 28. decembra 2015 žalobkyňa ako veriteľka uzavrela so žalovaným ako dlžníkom písomnú zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 730,26 eur (22 000,- Sk) a mesačná splátka bola dohodnutá vo výške 18,36 eur (553,- Sk). Žalovaný mal celkovo zaplatiť 1 083,01 eur (32 627,- Sk), z ktorej sumy zaplatil 822,13 eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný mal vrátiť úver vo výške 1 081,01 eur, v skutočnosti zaplatil 822,13 eur a žalobkyňa požaduje na istine 1 163,12 eur, výšku tohto dlhu však žiadnym spôsobom nepreukázala, nakoľko nestačí len všeobecné vyjadrenie s odkazom na príslušný článok zmluvy o zápočte úhrad na iné platby ako istinu bez bližšej konkretizácie a preukázania dôvodnosti týchto ďalších nárokov a ich zápočtov. Uzavrel, že ustanovenie zmluvy - č. 1. III ods. 4 umožňujúce zápočet úhrad na iné plnenie ako istinu predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá má za následok založenie nevyváženého vzťahu veriteľa a dlžníka v otázke plnenia dlhu, vzťah sa tak v tejto otázke stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa nepredvídateľným. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho

zákona a podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1. januára 2009. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

2. Súd prvej inštancie doplniacím rozsudkom z 19. februára 2014 č. k. 11 C 387/2012-116 doplnil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 11 C 387/2012-90 zo 6. septembra 2013 o tento výrok: Vyslovuje, že zmluvná podmienka uvedená v čl. III. bode 4 zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretá účastníkmi dňa 28. decembra 2005 s textom: „Dlžník súhlasí, že z došlých súm veriteľ najskôr uhradí splatné poplatky a náklady súvisiace s úverom, úroky z omeškania, úroky a istinu, a to v tomto poradí je neprijateľná.“ Uviedol, že v rozsudku č. k. 11 C 387/2012-90 zo 6. septembra 2013 už vyslovil právny záver o neprijateľnosti príslušnej zmluvnej podmienky, ale výslovne túto zmluvnú podmienku neuviedol vo výroku svojho rozhodnutia v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. a preto rozhodol o doplnení rozsudku.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove rozsudkom z 28. apríla 2015 sp. zn. 20 Co 83/2014, 20 Co 144/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Zdôraznil, že súd prvej inštancie riadne a v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie, vykonané dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 a nasl. O.s.p. a vo veci vyvodil správny právny záver, pričom odôvodnenie rozsudku je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., dávajúce odpoveď na všetky skutkové a právne otázky. Uviedol, že po splatnosti úveru má veriteľ právo na primeranú sankciu za porušenie záväzku splácať úver, pričom požiadavku primeranej sankcie nemusí naplňať len zákonný úrok z omeškania, nesmie sa však obchádzať zákonný limit úrokov z omeškania. Konštatoval, že zmluva v čl. III. bod 4 z 28. decembra 2005 je hrubo nevyvážená a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (žalovaného). Vzhľadom na tieto skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. Namietala, že v konaní došlo k procesnej vade konania uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), pretože v rámci konania na prvom stupni súd pred vydaním rozsudku neumožnil žalobkyni vyjadriť sa k zamýšľanému vysloveniu základnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú, ani ju obhájiť alebo vysvetliť. V rámci odvolacieho konania konajúci súd nevytýčil pojednávanie, čím žalobkyni nedal možnosť na predkladanie ďalších dôkazov a argumentov. Nesprávny postup súdu prvej inštancie spočíval v neoznámení zámeru posudzovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky, kedy súd neodročil pojednávanie za účelom zabezpečenia účasti a vyjadrenia žalobkyne k úvahám súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky a ani nevyzval žalobkyňu na písomné vyjadrenie k týmto úvahám vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej v čl. III. bod 4 zmluvy. Dovolateľka napokon namietala, že rozsudok súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), konkrétne v nesprávnej aplikácii ustanovení § 53 ods. 1 a § 53 ods. 3 písm. h/ Občianskeho zákonníka na daný skutkový stav a to vo vzťahu k vyslovenej neprijateľnej podmienke, pretože pre aplikáciu týchto ustanovení v danom prípade nebol žiaden dôvod. Dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci súdom v tejto časti dovolateľka podrobne uviedla v dôvodoch svojho dovolania. Z týchto dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu, rozsudok súdu prvej inštancie a doplniací rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že so žalobkyňou uzavrel 14. mája 2014 Dohodu o odpustení dlhu, ktorou mu žalobkyňa odpustila ako dlžníkovi pohľadávku v celej výške a zaviazala sa, že voči dlžníkovi nebude v budúcnosti uplatňovať akýkoľvek nárok zo zmluvy. Navrhol dovolanie zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“). Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), skúmal najskôr či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

9. Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone (por. § 238 a § 239 O.s.p., alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (por. § 237 O.s.p.).

10. V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2) a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3).

11. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Prípustnosť dovolania žalobkyne teda vyplýva z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p.

12. Vzhľadom na obsah dovolania i zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnúť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 ods. 1 O.s.p.

13. Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p., ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania nielen vo vzťahu k § 238 a k § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť

konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

14. Žalobkyňa existenciu procesných väd konania vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť.

15. So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a to procesne nesprávnym postupom súdu.

16. Zo žalobného návrhu vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zaplata sumy 1 163,12 eur s príslušenstvom. V prejednávanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že právny vzťah, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok bol založený zmluvou majúcou charakter spotrebiteľskej zmluvy.

17. Podľa § 153 ods. 1 O.s.p., súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Podľa ods. 3 súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná. Podľa ods. 4 ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadost'učinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia.

18. Možnosť súdu aj bez návrhu výslovne uviesť neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy vo výroku rozhodnutia bola do Občianskeho súdneho poriadku zavedená zákonom č. 384/2008 Z.z. a to doplnením odseku 3 do ustanovenia § 153 a následne doplnená o nový odsek 4 a to zákonom č. 575/2009 Z.z., ktorý mal za cieľ dosiahnuť účinné prostriedky na eliminovanie používania neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, doplniť neúplnú transpozíciu Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku a zvýšiť kompetencie Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Vo vzťahu k novému ustanoveniu § 153 ods. 4 O.s.p. zavedenému do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 575/2009 Z.z. dôvodová správa výslovne uvádza, že navrhovaná právna úprava súvisí so záväznosťou výroku rozsudku, pričom rozhodovanie ultra petit má oporu už v ustanovení § 153 ods. 3 O.s.p. a naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vyplýva priamo zo zákona (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Dôvodová správa v súvislosti s ustanovením § 153 ods. 4 zdôrazňuje, že rozsudok podľa tohto ustanovenia nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci (res iudicatae) pre spory dodávateľa s inými spotrebiteľmi, ktorí neboli účastníkmi konania v konaní, v ktorom bol vyhlásený tento rozsudok. Súd môže vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj ex officio. Súd nemusí vyhlasovať uznesenie o začatí konania, ak mieni ex officio určiť v začatom konaní (súdnom spore zo spotrebiteľskej zmluvy), že určitá zmluvná podmienka je neprijateľná. Musí však umožniť účastníkom vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, aby tak dosiahol svoje rozhodnutie predvídateľným (porovnaj tiež § 100 ods.1 in fine); inak by v prípade určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky odňal dodávateľovi možnosť konať pred súdom a tak bez ďalšieho vytvoril vo vzťahu k tomuto výroku stav pre kasačné rozhodnutie apelačného súdu (§ 221 ods. 1 písm. f/). Konanie vo veci samej je však možné začať len na základe návrhu účastníka konania.

19. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa domáhala na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zaplata sumy 1 163,12 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie vytýčil vo veci pojednávanie na 6. septembra 2013, na ktorom vec prejednal za prítomnosti právneho zástupcu žalobkyne, za prítomnosti žalovaného a vo veci rozhodol. Následne súd prvej

inštancie vytýčil pojednávanie na 19. februára 2014, na ktorom vec prejednal bez prítomnosti účastníkov konania a rozhodol doplniacím rozsudkom, ktorým vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v čl. III. bod 4 zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Z obsahu spisu nevyplýva, že by súd prvej inštancie vyzval účastníkov na vyjadrenie sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1,2 O.s.p. Námietky odvolateľky uvádzané v odvolaní nepovažoval odvolací súd za dôvodné a konkrétne námietky uvádzané vo vzťahu k neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, považoval za nové skutočnosti, na ktoré v štádiu odvolacieho konania neprihliadol. Odvolací súd nevenoval žiadnu pozornosť tomu, že súd prvej inštancie nevytvoril žalobkyni procesnú možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii ustanovenia § 153 ods. 3, 4 O.s.p., t. j. vyjadriť sa k otázke posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Procesný postup tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, ktorý takému vážnemu procesnému pochybeniu nevenoval žiadnu pozornosť a rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacím rozsudkom len s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, mal za následok odňatie možnosti žalobkyni pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

20. Podľa dovolacieho súdu súd prvej inštancie porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces tým, že svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na právnych záveroch v otázke neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez toho, aby jej umožnil vyjadriť sa k takémuto právnemu posúdeniu, čím v skutočnosti žalobkyni odňal právo namietať správnosť jeho právneho názoru. Až z rozhodnutia súdu prvej inštancie sa žalobkyňa dozvedela, že súd vyvodil svoj právny záver zo skutočností, ku ktorým jej nebola daná možnosť vyjadriť sa. K týmto právnym záverom súdu sa strany sporu pred rozhodnutím súdu o spore nemali možnosť vyjadriť, prípadne predložiť dôkazy, ktoré z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, navyiac odvolací súd považoval za neprípustné a nevýznamné a procesnému pochybeniu súdu prvej inštancie nevenoval žiadnu pozornosť napriek tomu, že mal správne rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil strane sporu realizáciu jej procesných práv, lebo jej odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvej inštancie dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci však rozhodujúcich skutkových zistení.

21. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že súdy na oboch inštanciách v prejednávanej veci zaťažili konanie procesnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd rozhodnutia vydané v takomto konaní vždy zrušiť; rozhodnutia vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemôžu byť považované za správne. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudky súdov oboch inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 C.s.p.). Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozsudky súdov oboch inštancií, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní, resp. vecným prieskumom rozhodnutia.

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

23. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.